

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)  
din 24 martie 1993\*

**Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (CIRFS) și alții  
împotriva  
Comisiei Comunităților Europene**

„Ajutoare de stat — Obligație de notificare prealabilă”

**Cauza C-313/90**

În cauza C-313/90,

**Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (CIRFS)**, asociație de drept francez, cu sediul în Paris, și alții, reprezentați de domnii Michel Waelbroeck și Alexandre Vandencastele, avocați în Baroul din Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul domnului E. Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

reclamanți,

împotriva

**Comisiei Comunităților Europene**, reprezentată de către domnii T. Cusack, consilier juridic și M. Nolin, membru al serviciului juridic al acesteia, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului R. Hayder, reprezentant al serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

susținută de

**Republica Franceză**, reprezentată de către doamna Edwige Belliard, director adjunct al Direcției Juridice din Ministerul Afacerilor Externe și de către domnul Géraud de Bergues, secretar adjunct principal al departamentului de afaceri externe în același minister, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Franței, 9, boulevard du Prince Henri,

---

\* Limba de procedură: franceza.

și

**Allied Signal Inc.**, societate de drept american, cu sediul în Morristown, New Jersey (Statele Unite),

**Allied Signal Fibers Europe SA**, societate pe acțiuni de drept francez, cu sediul în Paris,

reprezentate de domnii Jacques Ferry și Alain Piquemal, avocați în Baroul din Paris, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui Gaston Vogel, 9, rue Pierre d'Aspelt,

interveniente,

având ca obiect anularea deciziei Comisiei din 1 august 1990, prin care aceasta a arătat că nu exista nicio obligație de notificare prealabilă a ajutorului acordat societății Allied Signal de către guvernul francez în vederea creării unei unități de fibre din poliester de mare rezistență în regiunea Longwy și că aceasta considera că intensitatea și conținutul respectivului ajutor erau satisfăcătoare și, în măsura în care era necesar, a scrisorii din partea lui Sir Leon Brittan, vicepreședinte al Comisiei, din 4 octombrie 1990, care confirmă poziția respectivă,

#### CURTEA (Camera a cincea )

compusă din domnii G. C. Rodríguez Iglesias, președinte de cameră, M. Zuleeg, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida și D. A. O. Edward, judecători,

avocat general: domnul C. O. Lenz,

grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea susținerilor orale ale părților în ședința din 9 iulie 1992,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 17 septembrie 1992,

pronunță prezenta

#### **Hotărâre**

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 12 octombrie 1990, Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (denumit în continuare „CIRFS”), asociație de drept francez, AKZO NV (denumită în continuare „AKZO”), societate de drept olandez, Hoechst Aktiengesellschaft (denumită în continuare „Hoechst”), societate de drept german, Imperial Chemical Industries plc (denumită în continuare „ICI”), societate de drept englez, și SNIA Fibre SpA (denumită în continuare „SNIA Fibre”), societate de drept italian, au depus, în temeiul articolului 173 paragraful al doilea din Tratatul CEE, o cerere de anulare a unei decizii a Comisiei din 1 august 1990 și, în măsura în care este necesar, a unei scrisori din partea lui Sir Leon Brittan, vicepreședinte al Comisiei, din 4 octombrie 1990. În decizia contestată, Comisia a considerat că nu exista nicio obligație de notificare prealabilă a ajutorului acordat societății Allied Signal de către guvernul francez în vederea creării unei unități de fibre din poliester de mare rezistență în regiunea Longwy, precum și că intensitatea și conținutul respectivului ajutor erau satisfăcătoare. În scrisoarea în cauză, Sir Leon Brittan a confirmat această analiză.

### **Cu privire la cadrul de reglementare și la faptele premergătoare litigiului**

2 Prin Decizia 85/18/CEE din 10 octombrie 1984 privind delimitarea zonelor care pot beneficia de sistemul primei de amenajare a teritoriului în Franța (JO 1985, L 11, p. 28), Comisia a autorizat, ca fiind compatibilă cu piața comună, acordarea de prime de amenajare a teritoriului în anumite zone din Franța metropolitană, printre care în regiunea Longwy în Meurthe-et-Moselle. Cu toate acestea, conform articolului 7, decizia nu aduce atingere respectării normelor specifice existente sau viitoare, aplicabile în anumite sectoare.

3 La 19 iulie 1977, Comisia adresase statelor membre o scrisoare intitulată „Ajutoare pentru sectorul fibrelor sintetice”. În această scrisoare, se arăta în special că „industria fibrelor sintetice se caracterizează în CEE prin capacități de producție care depășesc cu mult debușeurile sale”, iar „Comisia [...] estimează că statele membre ar trebui să se abțină pe viitor și pentru o perioadă de doi ani [...] să ia noi decizii de acordare de ajutoare care să ducă la creșterea capacităților de producție existente [...] În ceea ce privește ajutoarele regionale, abținerea ar trebui să se aplice și în cazul în care [...] ajutoarele regionale sunt acordate automat și nu sunt supuse unei notificări prealabile”. Scrisoarea preciza, de asemenea, faptul că este necesară informarea prealabilă a Comisiei cu privire la ajutoarele pe care statele membre își propun să le acorde, chiar dacă au sau nu ca efect o mărire a capacităților. Este cunoscut faptul că statele membre și-au dat acordul cu privire la „disciplina” prevăzută în această scrisoare.

4 După primirea răspunsurilor din partea statelor membre, Comisia le-a adresat acestora, în 1978, un memorandum care aducea un anumit număr de precizări cu privire la interpretarea care trebuie dată respectivei discipline, în special în ceea ce privește sfera de aplicare a acesteia, care „includea fibrele acrilice, din poliester și poliamidă destinate atât utilizării textile, cât și industriale”. Este cunoscut faptul că această definiție a sferei de aplicare a disciplinei nu a fost contestată la data respectivă de către statele membre destinate.

5 Disciplina astfel instituită a fost prorogată la fiecare doi ani, iar câmpul de aplicare al acesteia a fost, după caz, extins, versiunea în vigoare la data introducerii acțiunii fiind cea enunțată în comunicarea din 8 iulie 1989 (JO C 173, p. 5). Această comunicare, intitulată „Ajutoare pentru industria comunitară a fibrelor sintetice”, prevedea în special faptul că „va fi emis un aviz a priori defavorabil de către Comisie cu privire la ajutoarele propuse de către statele membre [...] care au ca efect creșterea capacității de producție netă a societăților din sectorul fibrelor sintetice (fibre și fire acrilice, din poliester, polipropilenă și poliamidă, precum și texturarea acestor fire, indiferent de natura sau de tipul de produs sau de utilizarea finală)”.

6 Din dosar reiese că în 1989, CIRFS a aflat că Allied Signal Inc., societate de drept american, și Allied Signal Fibers Europe SA, societate de drept francez, filială a societății menționate anterior, (denumită în continuare „Allied Signal”), au luat legătura cu guvernele spaniol, austriac și francez în vederea analizării posibilității de a obține o subvenție pentru crearea unei unități de fire din poliester cu aplicație industrială. CIRFS a transmis această informație Comisiei și i-a cerut să intervină pe lângă guvernele respective. De asemenea, aceasta a luat legătura direct cu aceste guverne și cu reprezentanții Allied Signal, informându-i că, din punctul său de vedere, orice ajutor în acest sector este incompatibil cu disciplina în vigoare.

7 Negocierile dintre Allied Signal, pe de o parte, și guvernele spaniol și austriac, pe de altă parte, nu au dat rezultate și, prin urmare, niciun ajutor nu a fost acordat acestor guverne.

8 La 20 iunie 1990, CIRFS a solicitat Comisiei să intervină pe lângă autoritățile franceze pentru ca acestea din urmă să nu acorde subvenții societății Allied Signal. La 29 iunie 1990, AKZO, la aflarea faptului că guvernul francez decisese să acorde societății Allied Signal o primă de amenajare a teritoriului în vederea construirii, în regiunea Longwy, a unei fabrici de fibre din poliester pentru uz industrial, în special aprovizionarea producătorilor europeni de pneuri, i-a scris lui Sir Leon Brittan, vicepreședinte al Comisiei însărcinat cu problemele de concurență, pentru a-i împărtăși preocuparea sa cu privire la acordarea acestui ajutor și pentru a-i cere eventuale comentarii.

9 La 1 august 1990, Comisia a adresat CIRFS o scrisoare în care aceasta arăta că ajutorul în cauză consta în aplicarea sistemului regional de prime de amenajare a teritoriului, că decizia de acordare fusese anunțată întreprinderii „anterior ultimei extinderi a sferei disciplinei în materie de fibre sintetice” și că nu exista totuși nicio obligație de notificare prealabilă.

10 Prin scrisoarea din 4 octombrie 1990 adresată societății AKZO, Sir Leon Brittan a confirmat poziția astfel adoptată, arătând în special că, dacă era adevărat că disciplina instituită în cauză era formulată în termeni destul de generali, Comisia o interpretase, înainte de iulie 1989, într-o manieră mai limitată, ca nefiind aplicabilă decât fibrelor destinate uzului textil.

11 Prin urmare, reclamantii au introdus prezenta acțiune.

12 Prin ordonanțele din 20 martie 1991, Curtea a admis ca Republica Franceză, Allied Signal și Allied Signal Fibers Europe să intervină în sprijinul concluziilor Comisiei.

13 Prin scrisoarea din 7 ianuarie 1993, societatea AKZO a informat Curtea că renunța, în conformitate cu articolul 78 din regulamentul de procedură, la acțiunea pe care o intentase. Prin ordonanța din 18 februarie 1993, președintele Camerei a cincea a radiat cauza C-313/90 din registrul Curții în măsura în care aceasta se referea la acțiunea introdusă de AKZO.

14 Pentru o expunere mai amplă a faptelor litigiului, a derulării procedurii, precum și a motivelor și argumentelor părților, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în cele ce urmează numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

### **Cu privire la obiectul acțiunii**

15 Cu titlu introductiv, este necesar să se stabilească obiectul acțiunii.

16 În concluziile lor, reclamantii solicită anularea deciziei Comisiei din 1 august 1990 și a scrisorii lui Sir Leon Brittan din 4 octombrie 1990. Acestea susțin, contrar analizei Comisiei, că ajutorul contestat intră în sfera de aplicare a disciplinei și că acesta ar trebui, prin urmare, să facă, conform acesteia, obiectul unei notificări în temeiul articolului 93 alineatul (3) din tratat.

17 Din această ultimă dispoziție reiese că obligația de notificare prealabilă are ca scop să-i permită Comisiei să decidă dacă se impune sau nu deschiderea procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2) din același tratat. În aceste condiții, decizia Comisiei conform căreia ajutorul contestat nu era supus acestei obligații este echivalentă cu un refuz de deschidere a procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2), pe motivul că era vorba de un ajutor existent, pentru care fusese deja acordată o autorizație prealabilă prin Decizia 85/18/CEE, menționată anterior.

18 Din aceste precizări reiese că acțiunea trebuie interpretată ca vizând anularea refuzului Comisiei de a deschide procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2), astfel cum a fost exprimat în cele două comunicări menționate anterior.

### **Cu privire la admisibilitate**

19 Părțile interveniente au ridicat o excepție de inadmisibilitate, susținând în esență că reclamantele nu au calitatea de a acționa în temeiul articolului 173 paragraful al doilea din tratat. Reclamantele contestă calitatea de interveniente pentru a se preleva de această excepție.

20 În acest sens, trebuie reamintit faptul că, în concluziile sale, Comisia s-a limitat la a cere ca acțiunea să fie respinsă pe fond și nu a contestat niciodată calitatea de a acționa a reclamantelor. Dimpotrivă, aceasta a susținut că refuzându-le concurenților unei întreprinderi, care au beneficiat de un ajutor, calitatea de a ataca o decizie a Comisiei prin care aceasta refuză să deschidă procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat, se creează o gravă lacună în sistemul de protecție juridică prevăzut la articolul 164 din același tratat.

21 În ceea ce privește calitatea intervenienților de a ridica o excepție de inadmisibilitate, este necesar să se arate că, în conformitate cu articolul 37 paragraful al treilea din statutul (CEE) al Curții, concluziile cererii de intervenție nu pot avea alt obiect decât susținerea concluziilor uneia dintre părți. Mai mult, în conformitate cu articolul 93 alineatul (4) din regulamentul de procedură, intervenientul acceptă litigiul în stadiul în care acesta se află în momentul intervenției.

22 Reiese că părțile interveniente nu aveau calitatea de a ridica excepția de inadmisibilitate și că, prin urmare, Curtea nu este obligată să examineze motivele invocate de acestea.

23 Cu toate acestea, întrucât aceasta este o obiecție de inadmisibilitate care implică considerații de ordin public, este necesar să se examineze din oficiu admisibilitatea acțiunii, în temeiul articolului 92 alineatul (2) din regulamentul de procedură (a se vedea, în special, Hotărârea din 11 iulie 1990, Neotype Techmashexport/Comisia și Consiliul, C-305/86 și C-160/87, Rec. p. I-2945).

24 În acest sens, este necesar, în primul rând, să se reamintească că un act nu poate fi atacat în temeiul articolului 173 din tratat decât dacă acesta produce efecte juridice (a se vedea Hotărârea din 31 martie 1971, Comisia/Consiliul, denumită „AETR”, 22/70, Rec. p. 263).

25 În acest sens, este necesar să se arate mai întâi că, estimând că ajutorul nu era supus procedurii de notificare prealabilă prevăzute la articolul 93 alineatul (3) din tratat, Comisia a considerat, pe de o parte, că ajutorul în cauză nu intra în sfera de aplicare a disciplinei și, pe de altă parte, că, fiind o primă de amenajare a teritoriului care face obiectul Deciziei 85/18/CEE, menționată anterior, acesta constituia un ajutor existent.

26 Mai mult, trebuie să se arate că decizia contestată nu constituie o simplă măsură pregătitoare împotriva eventualei ilegalități, față de care posibilitatea de a introduce o acțiune împotriva deciziei de încetare a procedurii ar asigura o protecție suficientă. De fapt, decizia care refuză deschiderea procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2) din tratat are un caracter definitiv și, prin urmare, este imposibil să fie calificată drept simplă măsură pregătitoare.

27 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că decizia contestată are efecte juridice definitive și că, prin urmare, este atacabilă în temeiul articolului 173 din tratat.

28 În al doilea rând, ținând seama de faptul că destinatarul acestei decizii este Republica Franceză și nu reclamantul, trebuie examinat dacă tratatul se referă direct și individual la acesta, în sensul articolului 173 paragraful al doilea din tratat.

29 Este cunoscut că CIRFS, asociație care reunește principalii producători internaționali de fibre sintetice, a desfășurat, în interesul acestora din urmă, un număr de acțiuni referitoare la politica de restructurare din acest sector. Aceasta a fost în special interlocutorul Comisiei cu privire la instaurarea disciplinei, precum și la prorogarea și la adaptarea acesteia. Mai mult, în cursul procedurii care precedă prezentul litigiu, CIRFS a dus negocieri active cu Comisia, în special prin transmiterea de observații scrise și prin menținerea unei legături strânse cu serviciile competente.

30 Poziția societății CIRFS, în calitatea sa de negociator al disciplinei, este, prin urmare, afectată de decizia atacată. Din cele menționate anterior reiese că acțiunea este admisibilă în ceea ce privește CIRFS (a se vedea Hotărârea din 2 februarie 1988, Van der Kooy și alții/Comisia, 67/85, 68/85 și 70/85, Rec. p. 219).

31 Având în vedere că este vorba de una și aceeași acțiune, nu este necesară examinarea capacității de a acționa a celorlalți reclamanti.

### **Cu privire la fond**

32 Pentru a demonstra că acțiunea este lipsită de orice temei, guvernul francez și Allied Signal susțin că o întreprindere terță nu are dreptul de a contesta interpretarea dată formulării disciplinei de Comisie și de statele membre. Părțile interveniente au reamintit, de fapt, că principalii destinatari ai unei discipline în materie de ajutoare sunt statele membre și că, în conformitate cu jurisprudența Curții (a se vedea Hotărârea din 24 februarie 1987, Deufile/Comisia, 310/85, Rec. p. 901), o astfel de disciplină cuprinde simple orientări care nu fac altceva decât să definească conduita pe care Comisia intenționează să o adopte ulterior confirmării de către statele membre a acordului lor asupra termenilor și a sferei comunicărilor sale.

33 Acest argument nu poate fi reținut.

34 De fapt, în primul rând, prezenta cauză trebuie distinsă de cea care a condus la Hotărârea Deufile/Comisia, menționată anterior. Aceasta din urmă se referea, în esență, la a și dacă disciplina în cauză putea conține o derogare de la normele tratatului, în timp ce întrebarea care

se pune în prezenta cauză este dacă o disciplină poate avea un efect coercitiv. Raționamentul urmărit în hotărârea Deufile/Comisia nu poate fi, prin urmare, transpus în prezenta cauză.

35 În al doilea rând, trebuie să se constate că în speță regulile enunțate în disciplină și acceptate de către statele membre însele au ca efect, în special, retragerea autorizației acordate în prealabil anumitor ajutoare, care intră în sfera sa de aplicare și, prin urmare, să le califice drept ajutoare noi și să le supună obligației de notificare prealabilă.

36 Prin urmare, disciplina este rezultatul unui acord între statele membre, iar Comisia nu poate să modifice semnificația obiectivă a termenilor acesteia și nici caracterul său obligatoriu.

37 Prin urmare, este necesar să se examineze motivele invocate de reclamații.

38 În cadrul primului motiv reclamației susțin că disciplina se aplica fibrelor pentru uz industrial la data la care guvernul francez afirmă că a luat o decizie, și anume în iunie 1989. Aceștia consideră că disciplina a fost aplicată din 1977 în cadrul sectorului de fibre sintetice de uz atât industrial, cât și textil. În această privință, aceștia se întemeiază, în special, pe textul disciplinei din 19 iulie 1977, care nu face nicio distincție în funcție de destinația fibrelor, și pe memorandumul din 1978, în care Comisia a precizat că sfera de aplicare a disciplinei includea fibrele acrilice, din poliester și din poliamidă, atât pentru uzul textil, cât și industrial.

39 În întâmpinarea sa și în ședință, Comisia a susținut că disciplina fusese concepută pentru a evita creșterile de producție în sectoare în care exista deja o supraproducție și o supracapacitate de producție. Totuși, numai în sectorul fibrelor sintetice pentru uz textil exista supracapacitate. Cu toate acestea, Comisia a recunoscut, de asemenea, că inițial precizase că sfera de aplicare a disciplinei includea fibrele acrilice, din poliester și din poliamidă pentru uz textil, cât și industrial. În afară de aceasta, în ședință, Comisia a admis, în lumina textului memorandumului din 1978, menționat anterior, că disciplina privea, la data respectivă, toate tipurile de fibre.

40 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că în 1977, la data la care disciplina a intrat în vigoare, câmpul de aplicare al acesteia includea toate tipurile de fibre sintetice, inclusiv cele destinate utilizării industriale.

41 Rămâne să se analizeze dacă, drept urmare, sfera de aplicare a disciplinei a fost modificată, astfel încât fibrele pentru utilizare industrială erau excluse la data faptelor din prezenta cauză.

42 În acest sens, Comisia a susținut că disciplina a fost modificată printr-o decizie din iunie 1988, prin care aceasta a autorizat acordarea unui ajutor unui producător german de fibre sintetice, și anume societatea Faserwerk Bottrop, în vederea creării unei noi unități de producție de fibre discontinue foarte fine și neșesute din polipropilenă și din polietilenă, această decizie fiind bazată pe constatarea că această unitate de producție nu putea aproviziona



sectorul tradițional al textilelor și al îmbrăcăminte, care, în opinia Comisiei, era singurul sector vizat de disciplină. Conform Comisiei, această decizie a constituit o modificare implicită a disciplinei, de care a trebuit să țină seama, prin urmare, în vederea respectării principiului egalității de tratament. În afară de aceasta, Comisia consideră că CIRFS a luat act de această modificare implicită, în special în măsura în care a cerut, în vederea reînnoirii disciplinei în 1989, ca sfera acesteia să fie extinsă la firele de mare rezistență, și anume fire cu aplicabilitate industrială.

43 Această argumentație trebuie respinsă.

44 În acest sens, trebuie să se constate că un act cu domeniu de aplicare general nu poate fi modificat implicit prin intermediul unei decizii individuale.

45 De asemenea, trebuie să se arate că nici principiul egalității de tratament, nici cel al protecției încrederii legitime nu pot fi invocate pentru a justifica repetarea unei interpretări incorecte a unui act.

46 În ultimul rând, reacția CIRFS, care a cerut ca sfera de aplicare a disciplinei să fie extinsă astfel încât să includă și firele de înaltă rezistență, nu poate avea efect asupra interpretării obiective care trebuie dată actului respectiv.

47 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că sfera de aplicare a disciplinei nu a fost modificată prin decizia Bottrop sau prin reacția avută de CIRFS în urma acesteia.

48 De asemenea, guvernul francez a susținut că, între data adoptării disciplinei și data acordării ajutorului în litigiu, sfera de aplicare a acesteia a fost modificată. În fapt, acesta arată că, în scrisoarea sa din 7 iulie 1987 referitoare la reînnoirea disciplinei pentru anii 1987-1989, Comisia a remarcat că „cererea comunitară de fibre și fire sintetice cu utilizare textilă trebuie, în cel mai bun caz, să stagneze în viitorul apropiat [...]”. Acesta concluzionează că până la data intrării în vigoare a normelor definite în scrisoarea din 6 iunie 1989 care, în mod indiscutabil, includ fibrele cu aplicabilitate industrială, era justificat să se considere că ajutorul contestat nu intra în sfera disciplinei.

49 Acest argument trebuie respins.

50 În fapt, ținând seama de faptul că disciplina fusese aplicată din 1977 în sectorul fibrelor sintetice atât în cazul utilizării textile, cât și în cazul utilizării industriale, nu se poate admite că sfera de aplicare a acesteia poate fi limitată de o considerație, făcută în scrisoare, cu privire la situația economică a sectorului.

51 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că disciplina este aplicabilă și a fost întotdeauna aplicată în cazul sectorului fibrelor sintetice destinate utilizării industriale. Prin urmare,

ajutorul contestat era supus obligației de notificare prealabilă, fără a fi necesară stabilirea datei exacte a acordării ajutorului în cauză.

52 În lumina considerațiilor precedente, trebuie anulată decizia prin care Comisia a refuzat să deschidă procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat cu privire la ajutorul acordat de Republica Franceză societății Allied Signal, în vederea construirii, în regiunea Longwy, a unei uzine de fibre de poliester, comunicată societății CIRFS prin scrisoarea Comisiei din 1 august 1990.

### **Cu privire la cheltuielile de judecată**

53 În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut pretenții, trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția celor privind procedura ordonanței președințiale, care cad în sarcina reclamantelor.

54 În conformitate cu articolul 69 alineatul (4) primul și al doilea paragraf, Republica Franceză, pe de o parte, și Allied Signal și Allied Fibers Europe, pe de altă parte, își suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

**1) Decizia prin care Comisia a refuzat deschiderea procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2) din Tratatul CEE cu privire la un ajutor acordat de Republica Franceză societății Allied Signal, comunicată societății CIRFS prin scrisoarea din 1 august 1990, este anulată.**

**2) Comisia este obligată la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția celor privind procedura ordonanței președințiale, care cad în sarcina reclamantelor. Intervenientele își vor suporta propriile cheltuieli de judecată.**

Rodríguez Iglesias

Zuleeg

Joliet

Moitinho de Almeida

Edward

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, 24 martie 1993.

Grefier  
J.-G. Giraud

Președintele Camerei a cincea  
G. C. Rodríguez Iglesias